

Sygn. akt VII U 987/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2015 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 lutego 2015 r. w Warszawie

sprawy M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 r. na stałe.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. w dniu 17 kwietnia 2014 r., wydał decyzję (znak: (...)), mocą, której odmówił ubezpieczonemu M. K. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 233, tom I a.r.).

M. K., w dniu 30 kwietnia 2014 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od w/w decyzji z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...).

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS, na którym przedmiotowa decyzja została oparta. Zaznaczył, że przedłożył całą dokumentację medyczną, wskazującą na jego zły stan zdrowia, który uniemożliwia mu podjęcie pracy zarobkowej w pełnym wymiarze czasu pracy oraz z pełnym obciążeniem. Podkreślił, że do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku, w wyniku którego doznał licznych obrażeń ciała. W związku z powyższym musi prowadzić oszczędny tryb życia, a w szczególności dbać o ochronę miejsc, które uległy urazowi oraz utrzymywać odpowiedni stan licznych blizn na ciele poprzez ich natłuszczanie i masowanie. Podniósł nadto, że w przyszłości czekają go liczne zabiegi operacyjno-korekcyjne w zakresie występujących u niego zmian pourazowych. Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do dochodzonego świadczenia (odwołanie k. 2-3 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 22 maja 2014 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 10 kwietnia 2014 r.

nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k. 8 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. K., urodzony w dniu (...), w dniu 7 lutego 2008 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddziale w W. Inspektoracie P. wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych wraz z dokumentacją potwierdzającą te okresy (k. 3-45, tom I a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, ubezpieczony został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 28 marca 2008 r. stwierdził, że M. K. jest częściowo niezdolny do pracy na okres do dnia 31 marca 2010 r. Jako datę powstania częściowej niezdolności do pracy lekarz orzecznik ZUS wskazał dzień 1 marca 2008 r. (k. 51, tom I a.r.).

Na tej podstawie, decyzją z dnia 19 maja 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 29 marca 2008 r., tj. od zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego na okres do dnia 31 marca 2010 r. Świadczenie zostało ustalone na kwotę 911,39 zł (k. 111, tom I a.r.).

Decyzją z dnia 19 marca 2013 r., znak: (...) organ rentowy przedłużył M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28 lutego 2014 r. (k. 183, tom I a.r.).

W związku z upływem terminu, na jaki zostało przyznane świadczenie, w dniu 4 lutego 2014 r. ubezpieczony zwrócił się do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (k. 215, tom I a.r.).

W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy i daty jej powstania, ubezpieczony ponownie został skierowany na badanie lekarskie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swoim orzeczeniu z dnia 4 marca 2014 r., po przeprowadzeniu bezpośredniego badania i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej ustalił, że celowe jest przekwalifikowanie zawodowe M. K. ze względu na jego niezdolność do pracy w dotychczasowym zawodzie. Jako datę powstania niezdolności w dotychczasowym zawodzie lekarz orzecznik ZUS wskazał dzień 5 października 2006 r. (k. 219, tom I a.r.).

Na skutek wniesionego przez ubezpieczonego sprzeciwu, Komisja Lekarska organu rentowego orzeczeniem z dnia 10 kwietnia 2014 r. stwierdziła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy (k. 231, tom I a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 17 kwietnia 2014 r. decyzję mocą, której odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 233, tom I a.r.).

Od powyższej decyzji M. K. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (k. 2-3, tom I a.r.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: ortopedy, internisty i dermatologa celem ustalenia, czy wnioskodawca utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita, a jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności (postanowienie z dnia 12 czerwca 2014 r. k. 12 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii dr n. med. P. D. po przeprowadzeniu badania przedmiotowego odwołującego stwierdził występowanie u niego rozległych blizn oparzeniowych w dolnej części ciała oraz liczne przebarwienia skóry na górnej połowie ciała po pobraniu płatów skóry do przeszczepu. Nie rozpoznał jednak u niego innych zmian patologicznych w zakresie układów i narządów wewnętrznych, w szczególności

klinicznych objawów niewydolności tych układów i narządów, w tym układu oddechowego, krążenia, pokarmowego i moczowego. Biegły wskazał, że czynność serca jest miarowa, a wartość ciśnienia tętniczego mieści się w granicach normy. Z kolei zakres ruchów czynnych w obrębie kręgosłupa i stawów obwodowych jest pełny. Biegły podkreślił, iż ze względu na wyżej wymienione schorzenia wskazane jest przestrzeganie właściwej diety oraz okresowa kontrola w poradniach specjalistycznych. Biegły nie znalazł jednak wystarczających podstaw do tego, aby uznać wnioskodawcę za osobę całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy z przyczyn internistycznych. Podniósł, że w ostatnim okresie nie nastąpiła żadna istotna zmiana stanu zdrowia odwołującego z tychże przyczyn. Z kolei w przeszłości badany był uznawany za osobę częściowo niezdolną do pracy z powodu doznanych oparzeń ciała oraz ich następstw (opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii dr n. med. P. D. z dnia 30 lipca 2014 r. k. 30-31 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. w opinii z dnia 9 września 2014 r. wskazał, że odwołujący przebył bardzo poważny wypadek oparzenia, co jednak wygoiło się bez stanu zapalnego i owrzodzeń. Stwierdził, że aktualnie narząd ruchu nie wykazuje istotnej dysfunkcji ograniczającej możliwość kontynuacji zarobkowania na wcześniejszym stanowisku. Podkreślił także, że w obrębie kręgosłupa wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale stopień ich nasilenia jest bardzo niewielki. Również przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia dysfunkcji, w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są bowiem wykonywane swobodnie, a u odwołującego nie występuje zespół objawów bólowych. Nie są obecne również objawy neurologiczne odkręgosłupowe o charakterze podrażnieniowym lub ubytkowym. Biegły zaznaczył, że w zakresie kończyn ruchomość stawów jest prawidłowa, bądź zbliżona do prawidłowej, tak samo jak chwytność i wydolność chodu. Podniósł, iż poprawa w sensie ortopedycznym polega na uzyskaniu prawidłowego zakresu ruchu stawów i nie występowaniu objawów zespołu bólowego kręgosłupa. Na tej podstawie biegły uznał, że z przyczyn ortopedycznych odwołujący jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i umiejętnościami (opinia biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. z dnia 9 września 2014 r. k. 33-35 a.s.).

Biegły sądowy z zakresu dermatologii i wenerologii lek. med. A. K. podkreślił, że w wyniku poparzeń płomieniem palącej się benzyny odwołujący doznał 50% poparzeń powierzchni ciała, w tym 35% III stopnia obejmującego twarzoczaszkę, kończyny górne i dolne, pośladki, krocze i mosznę. Wskazał, iż powstałe po urazie blizny mają charakter trwałe bądź utrwalony. Z kolei rokowanie, co do wyleczenia, bądź uzyskania znacznej poprawy stanu ruchów stawu kolanowego i skokowego lewego jest absolutnie niekorzystne. Z uwagi bowiem na zbyt długi okres od urazu jest to stan utrwalony. Biegły podkreślił, że po kilkuletnim leczeniu w ośrodku wysoce wyspecjalizowanym w leczeniu tego rodzaju obrażeń, pomimo wielokrotnych dotychczasowych operacji oraz długotrwałej rehabilitacji szpitalnej i ambulatoryjnej nie uzyskano poprawy funkcji stawowych na tyle, aby odwołujący nie wymagał stałej rehabilitacji celem utrzymania stanu funkcjonalnego obu kończyn dolnych. Stwierdził, iż trudno jest przewidzieć jak będzie zachowywała się i przyjmowała wygląd zmieniona bliznowato skóra z chwilą pojawienia się zaburzeń jej ukrwienia i objawów naturalnego starzenia się. Z tych też względów odwołujący do końca życia zobowiązany jest do zachowania szczególnej ostrożności na otarcia i ewentualne urazy miejsc chorobowo zmienionych. Miejsca chore wymagają bowiem stałego stosowania maści natłuszczających i kremów nawilżających skórę. Zdaniem biegłego z przyczyn dermatologicznych wnioskodawca częściowo na trwałe utracił zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Biegły wskazał, że częściowa niezdolność do pracy istnieje od 2006 r. i ma charakter trwały (opinia biegłego sądowego z zakresu dermatologii i wenerologii A. K. z dnia 24 października 2014 r. k. 53-56 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 22 grudnia 2014 r. biegły w całości podtrzymał swoje stanowisko wyrażone na gruncie opinii głównej (opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu dermatologii i wenerologii A. K. z dnia 22 grudnia 2014 r. k. 84-85 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia zgłosił organ rentowy, wnosząc jednocześnie o powołanie innego biegłego z zakresu powyższej specjalności (pismo procesowe organu rentowego z dnia 16 stycznia 2015 r. k. 89 oraz z dnia 2 lutego 2015 r. k. 96 a.s.).

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2015 r. odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do świadczenia rentowego od dnia 1 marca 2014 r. na stałe. Z kolei pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania. Jednocześnie Sąd oddalił wniosek pełnomocnika organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu dermatologii (protokół rozprawy z dnia 9 lutego 2015 r. k. 101-102 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii, ortopedii i traumatologii oraz dermatologii i wenerologii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego opinie wszystkich wskazanych wyżej biegłych zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny, bowiem zostały wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Jednakże w zakresie oceny zdolności wnioskodawcy do pracy, Sąd Okręgowy oparł swe rozstrzygnięcie na opinii biegłego sądowego z zakresu dermatologii i wenerologii, bowiem schorzenia o podłożu dermatologicznym stanowią podstawową jednostkę chorobową ubezpieczonego i to z tych przyczyn ubezpieczony miał przyznane przez organ rentowy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w okresie wcześniejszym. Sąd w całości podzielił wnioski wynikające z opinii biegłego sądowego dermatologa w zakresie, w jakim biegły wskazał, że z powodu powstałych po urazie blizn, które mają charakter trwałe bądź utrwalony oraz z uwagi na nieodzyskaną poprawę funkcji stawowych w zakresie stawu kolanowego i skokowego lewego, odwołujący jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy od 2006 r. i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Dodatkowo biegły podkreślił, że wnioskodawca porusza się, utykając na lewą nogę, nosi pas lędźwiowy, a blizny po przeszczepach posiadają bardzo cienką tkankę podskórną, skóra ich jest mało elastyczna i nie da się ująć w fałd skórny. Ponadto w miejscach po urazie i leczeniach operacyjnych odwołujący ma zaburzone czucie powierzchniowe skóry poprzez co nie odczuwa wysokiej temperatury, dlatego też skóra ulega dalszym poparzeniom. Biegły podkreślił nadto, że trudno jest przewidzieć jak będzie zachowywała się bliznowato zmieniona skóra z chwilą pojawienia się zaburzeń jej ukrwienia i objawów naturalnego starzenia się. Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, za całkowicie nieuzasadnione należy uznać stanowisko organu rentowego, że biegły w sporządzonej przez siebie opinii nie dokonał właściwej analizy wywiadu dotyczącego ubezpieczonego, bowiem orzeczenie niezdolności do pracy powinno brać pod uwagę nie tylko stwierdzenie schorzenia, ale również wpływ tego schorzenia na dotychczasową aktywność zawodową ubezpieczonego. Organ rentowy zdaje się jednak całkowicie pomijać fakt, że ubezpieczony jest z zawodu mechanikiem samochodowym – diagnostykiem, który to zawód wykonywał przed wypadkiem. Z uwagi zaś na charakter zmian chorobowych, które wystąpiły u niego na skutek zaistnienia powyższego zdarzenia, a które przybrały postać rozległych blizn po oparzeniach III stopnia, trudno sobie wyobrazić, aby M. K. mógł nadal pracować w wyuczonym zawodzie mechanika samochodowego, a tym samym wykonywać czynności w zmiennych warunkach atmosferycznych (z narażeniem na działanie wysokich i niskich temperatur), czy też w ograniczonych przestrzeniach wymagających dużej sprawności fizycznej. Na podstawie przywołanej powyżej opinii biegłego sądowego dermatologa, Sąd Okręgowy uznał, że występujące u odwołującego obrażenia ciała, objawiające się m.in. zaburzonym czuciem powierzchniowym skóry oraz ograniczeniem w zakresie funkcji ruchowej kończyn dolnych niewątpliwie uniemożliwiają mu wykonywanie tego rodzaju pracy, co zresztą potwierdził sam lekarz orzecznik ZUS w swoim orzeczeniu z dnia 4 marca 2014 r.

Jednocześnie wobec tego, że wszelkie wątpliwości, co do stanu zdrowia odwołującego zostały przez biegłego sądowego jednoznacznie i rzeczowo wyjaśnione w uzasadnieniach wydanych opinii, Sąd oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie w sprawie dowodu z opinii innego biegłego sądowego dermatologa na wskazaną powyżej okoliczność. Wydane w sprawie opinie (zarówno główna, jak i uzupełniająca) są wyczerpujące i wyjaśniają wszystkie kwestie sporne w sposób pełny, powołując się na rzeczowe, konkretne i przekonujące argumenty. W tym miejscu

należy jedynie zauważyć, że w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że potrzeba powołania innego (kolejnego) biegłego (biegłych) powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej (złożonych) opinii. Jeżeli więc opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia taka jest niepełna dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia w sprawie kolejnej opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 06 maja 2009 r., II CSK 642/08).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 roku, II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego nie odpowiada rzeczywistości stanowi rzeczy. Należy jednak zaznaczyć, że nie uszło uwadze Sądu, że powołani w sprawie biegli w sposób odmienny określili zdolność odwołującego do wykonywania pracy zarobkowej. Biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii dr n. med. P. D. nie znalazł bowiem wystarczających podstaw, aby uznać wnioskodawcę za osobę całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy z przyczyn internistycznych. Z kolei biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii M. G. stwierdził, że aktualnie narząd ruchu odwołującego nie wykazuje istotnej dysfunkcji ograniczającej możliwość kontynuacji zarobkowania na wcześniejszym stanowisku. Jednakże jak już zostało wskazane w przedmiotowej sprawie, w zakresie ustalenia stopnia niezdolności do pracy ubezpieczonego, zgodnej z poziomem posiadanych przez niego kwalifikacji, Sąd oparł się na opiniach wydanych

przez biegłego dermatologa, gdyż były one najbardziej miarodajne z uwagi na rodzaj schorzeń ubezpieczonego. Biegły ten w sposób jednoznaczny wskazał, że rokowania, co do wyleczenia M. K. w zakresie uzyskania przez niego znaczącej poprawy stanu ruchów stawu kolanowego i skokowego lewego jest absolutnie niekorzystne, a powstałe po urazie blizny mają charakter trwały bądź utrwalony. Zaznaczył, że blizny po przeszczepach posiadają bardzo cienką tkankę podskórną, a skóra w tym miejscu jest mało elastyczna. Z kolei w miejscach po urazie i leczeniach operacyjnych odwołujący ma zaburzone czucie powierzchni skóry, nie odczuwa wysokiej temperatury, dlatego też skóra ulega dalszym poparzeniom. Z tych też względów odwołujący do końca życia zobowiązany jest do szczególnej ostrożności na otarcia i ewentualne urazy miejsc chorobowo zmienionych. Biegły podkreślił także, że trudno jest przewidzieć, jak będzie zachowywała się i jaki będzie przyjmowała wygląd zmieniona bliznowato skóra z chwilą pojawienia się zaburzeń jej ukrwienia i objawów naturalnego starzenia się. W konkluzji biegły stwierdził, że z uwagi na rodzaj doznanych przez ubezpieczonego w wyniku wypadku obrażeń nie rokuje on odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu.

Sąd Okręgowy przyjął zatem w niniejszej sprawie za podstawę rozstrzygnięcia wyżej wskazane opinie biegłego sądowego z zakresu dermatologii, dzieląc jego wnioski, co do tego, że stan zdrowia ubezpieczonego powoduje u niego częściową niezdolność do pracy na stałe.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na fakt, że odwołujący jest osobą trwale częściowo niezdolną do pracy, to spełnia ustawowe przesłanki, które są niezbędne do otrzymania świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...), przyznając ubezpieczonemu M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 r. na stałe, tj. zgodnie ze zgłoszonym przez odwołującego żądaniem, o czym orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)